

Намалював Анатолій ВАСИЛЕНКО

Індекс 74304

Обкладинка Віктора КАВУНА

Макет Олега ЖИВОТКОВА

«МАЛЮТКА»
Журнал
ЦК ЛКСМУ
для детей
дошкольного возраста
(на украинском языке)

Редакційна колегія: В. С. БЛИЗНЕЦЬ, Г. П. БОЙКО, З. В. ВОЛКОВИНСЬКА, А. І. ГРИГОРУК (відповідальний секретар), В. Ф. ГУЖВА, В. Є. КАРАСЬОВА, Р. Ф. ЛІПАТОВ, Ф. Ю. МАКІВЧУК, Т. С. ПЕТРУСЕНКО, Л. М. ПИСЬМЕННА, О. Л. РЯБОКЛЯЧ (головний редактор), А. К. ТЕТЬОРА, А. Д. ФІЛІПЕНКО, Г. В. ЯКУТОВИЧ.
Художник-редактор О. І. МІКОРА

Рік видання десятий, № 7 (115)
Видавництво ЦК ЛКСМУ «Молодь».
Адреса редакції: Київ, Пушкінська, 28.
Телефони: 24-35-81, 24-72-01. Рукописи не повертаються. Ціна 15 коп.
Здано до набору 20.V.69 р. Підписано до друку 3.VI.69 р. Формат паперу $84\times108^1/_{16}$. Фіз. друк. арк. 1. Умовн. друк. арк. 1,68. Обл.-вид. арк. 2,7. Тираж 620 000 прим. Зам. 02175.
Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

МАЛЯТКО

Журнал ЦК ЛКСМУ для дошкільнят № 7 липень 1969

Багато гарних поезій написав Павло Григорович Тичина і для дорослих, і для дітей. Деякі з них ви, певна річ, знаєте. Це «Хор лісових дзвіночків», «А я у гай ходила», «Сонечко і зайчик»... А сьогодні послухайте вірші, які ще ніколи ніде не друкувалися.

Де зелена тополина,
Роздзвенілися жита...
Слався, рідна Україно,
Наша земле золота!

Он на клумбі став гудіти
Джміль по-зимньому одітий.
В квітоньку втиснувся,
Дечим підкріпився
Й — знов басюгою гуде —
В далечінь повився.

Виростемо, виростем,
Сил своїх прибавимо,
Працею і піснею
Рідний край прославимо.

Вітерець торкнув дуби —
Й ті зашелестіли.
Позніжались голуби,
Нам завуркотіли.
Вгору сонечко підбилось,
На усіх нас задивилось.

Вітер з даху йшов у хід,
Дим дугою гнуло.
Щось варили на обід —
Аж сюди пахнуло.
Тьотя Настя розстила
Скатертину ткану, —
Й не пізнаєш ти стола:
Булку ж бо рум'яну,
Всю покраяну, круту,
Сонце освітило...
Й голуби на булку ту
Поглядають мило.

Намалював Вячеслав ЛЕГКОБИТ

Оповідання Бориса ХАРЧУКА

Малюнок Якима ЛЕВИЧА

ЗОРЯНИЙ КАМІНЧИК

Море було велике, а дівча маленьке.

Дівча стояло на березі й дивилось у воду. Там, наче зорі в небі, ряхтіли камінчики — жовті, зелені, сині.

Дівчаті їх добре було видно, і воно сказало:

— Любе море, дай мені одного камінчика.

— Бери, — дозволило море.

Дівча скраєчку ступило у воду. Підняло камінчика. Та в руках він зразу згас, став сірий і тьмяний. Дівча хотіло ще взяти, та всі камінчики з шерехом втікали на глибінь. Їх забирали із собою хвилі.

— Де ти? — раптом долинув з берега мамин голос.

Мама засмагала проти сонця, прикривши рукою лице.

Дівча не обізвалось. Воно було заклопотане. Йому так хотілося віднайти зоряний камінчик. Та хоч скільки їх воно брало із дна — всі вони в руках меркли й згасали.

Дівча ще й ще просило:

— Море! Ну, подаруй мені зоряного камінчика!

І воно відповідало:

— Хіба мені шкода — бери...

Мама вдруге покликала дівча. Потім устала, підійшла до нього й потягла за руку.

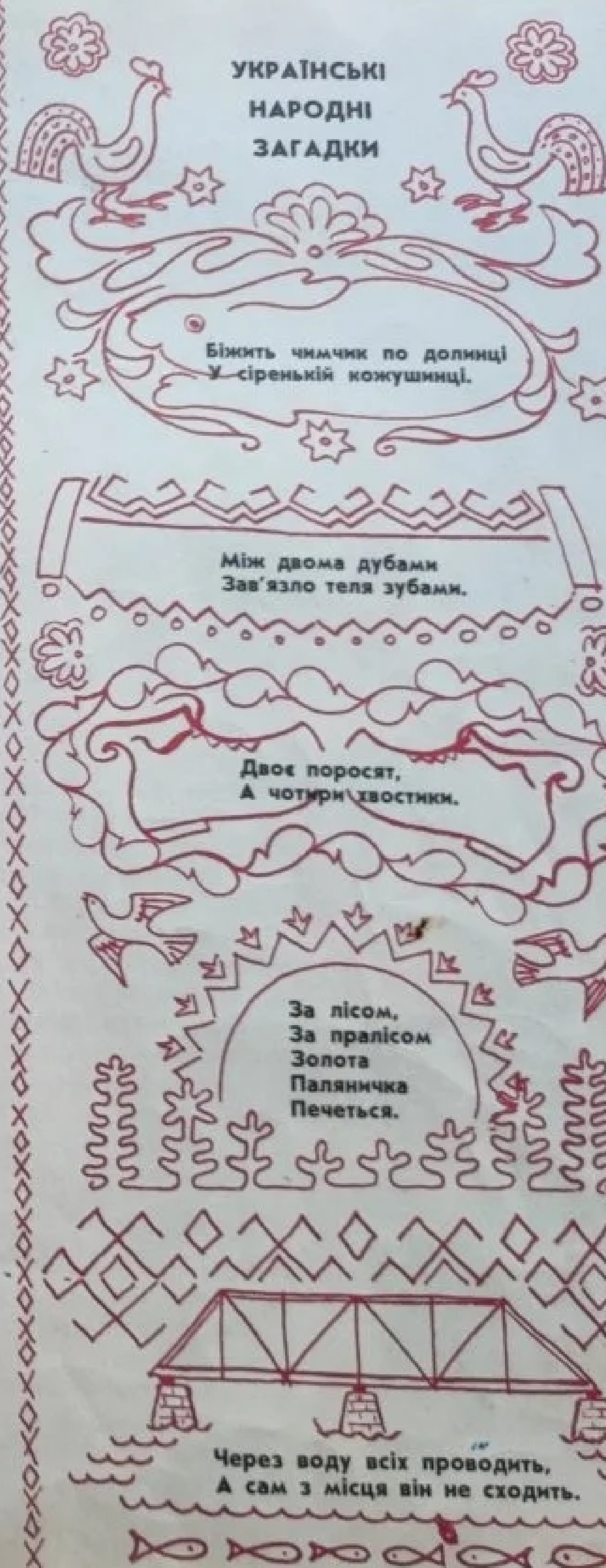
— Лихо мені з тобою! — сказала вона. — Нащо ти збираєш оті камінці? Сиди ось тут і не смій відходити ні на крок!

Дівча присіло навпочіпки, похнюпилось.

Мама знов лягла і заслонилась од сонця рукою. А дівча, крадькома ступаючи, вернуло назад до води, щоб таки знайти зоряний камінчик.

Намалювала Наталя КОСТЕНКО

ПУПИШАК

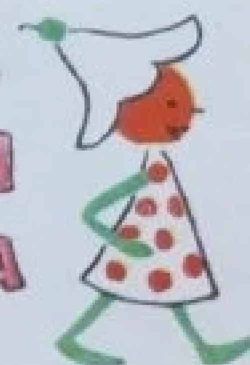
Узбецька народна казка

Жив собі одуд. Звали його Пупишак.
Якось полетів Пупишак у поле і зірвав коробочку бавовни. Узяв ту коробочку в дзьоба та й подавсь у кишлак до людей. Угледів жінку на подвір'ї і просить:
— Розкрий мені цю коробочку, дістань вату й розпуши її.
Жінка так і зробила.
Подякував Пупишак і полетів з ватою далі.
Аж бачить — за прялкою чоловік сидить.
— Спряди мені пряжу, — просить Пупишак.
— Гаразд, — каже той, — чого не спрясти.
Узяв тоді Пупишак готові нитки та до фарбувальника, а той вифарбував їх у найяскравіші кольори.
— Спасибі, — мовив Пупишак фарбувальникові і полетів до ткача.
Виткав ткач із ниток яскраву барвисту матерію, а кравець пошив із неї гарного-прегарного халата.
Одягся Пупишак та як засвистить з радощів — на весь кишлак чути...
Відтоді всі одуди барвисті халати носять і висвистують весело.

Написала Ірина ПРОКОПЕНКО

Як суниця подорожувала

Малюнки Олега ЖИВОТКОВА

На соняшній галявині, біля старого пенька, жила собі суниця. Нудно їй стало. «Піду,— каже,— кращого місця пошукаю». І помандрувала.
В ялиновім ліску стрілася їй брусниця. «Іди до мене, — запрошує. — Будемо разом жити». «Е, ні, подруженько, тут мені затемно», — відмовила суниця і подалася далі.

Коли це з низини чорниця озивається: «Здорова була, суничко! Може, зі мною лишайся?» «Я б і рада, — каже суниця. — Але тут дуже прохолодно».
У темному ярку надибала суниця лісову малину. Та не сподобалось їй і в малиннику — дуже-бо гущавина велика.

Вийшла суниця на болото. Аж її журавлина до себе кличе. «Спасибі, голубонько, — відказує суниця, — тільки вогко мені у вашій місцині».
І вернулась вона назад до старого пенька. Там суниця й нині живе, бо хіба є де краще, ніж на рідній галявці!

СЕРЕД ЖАРКОГО ЛІТА

Малюнок Анатолія ГОЛУБЄВА

Казка Анатолія КУЛАКІВСЬКОГО
Малюнок Ольги МІНДЛІНОЇ

СОНЕЧКО

На луці було сонячно й тихо, і кожен собі займався своїм. Жабка видряпалась на очеретину й куняла. Волохатий джміль із жовтими обручками поперек спини літав із квітки на квітку. У високій траві весело перегукувались коники.

— Гляньте, як гарно! Гляньте, як гарно! — сюрчали вони.

Нараз у луці пробіг холодок, і всюди лягла тінь.

— Це ж куди зникло сонечко? — загув джміль. І всі довкола захвилювалися. Та враз побачили його. Червоне, крапчасте, воно спокійнісінько сиділо собі на билинці й відпочивало.

— Сонечко, сонечко, — почав був співати один коник і запнувся. Далі він забув і так засоромився, що з зеленого став червоний. Коники не знали, що вдіяти, і гуртом пострибали до джмеля. Джміль до жабки. Всім хотілося запомогти сонечкові. Адже досить заспівати для нього пісеньку — як воно злетить у небо і знов засяє.

— Сонечко, сонечко... — почав сюрчати той коник, що був збився.

— Полети на небо... — потер лапками голову й загудів джміль.

— Там мама й тато... — квакнула жабка.

Сонечко розправило крильця й полинуло так високо, що й чорних цяточок не стало видно. Зникли сірі тіні. Золоте проміння залило всю луку.

І знов навкруг стало затишно й весело.

Намалював Едуард КОЛЕСОВ

МАЯК

Коли на море та на узбережжя наляже туман чи хмари низько при землі постеляться, коли пароплав, як скіпку, кидає з боку на бік, а кругом не видно ані чайки, ані баклана — все живе ховається од негоди — тоді на поміч мореплавцеві приходить маяк.

Удень і вночі, влітку і взимку блимає він своїм великим вогненним оком. Отож його й видно завжди і звідусіль. «Сюди, сюди прямуйте! — немовби вигукує маяк. — Тут порятунок, тут безпека. А там он гострі скелі під водою».

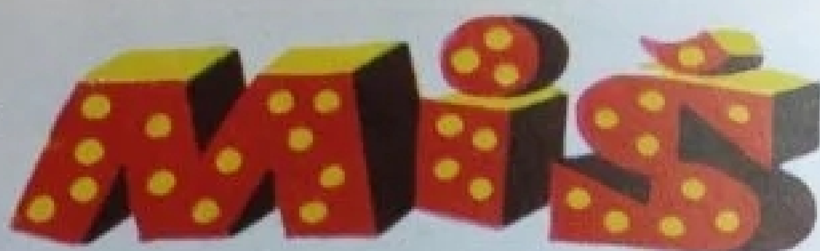
І всі кораблі знають, куди плисти далі.

Якщо ж на морі така негода, що світло маякове здалеку не видно, тоді маяк кричить потужною сиреною: «Гу-у! Гу-у!..» — І капітани чують його клич.

«Наш рятувальник», — кажуть моряки про маяк.

У нас в гостях польський дитячий журнал для малят „Ведмедик"

Вірш Ванди ХОТОМСЬКОЇ

ЗЕБРА

Вранці зебра
З зоопарку
Вибігла за браму.
Бачить — смуги на асфальті
Просто під ногами.
Зупинилась,
Здивувалась:
— Це ж портрета з мене
Уночі намалювати
Хтось хотів, напевне.

ГІПОПОПО

Вірш Володимира ДОМЕРАДСЬКОГО

ХВОРА СОВА

— Гу-гу, гу-гу, — з дупла сова.
Болить їй, бідній, голова.
Сова не їсть, не п'є, не спить,
І день, і ніч в дуплі сидить.

Написала Ванда ХОТОМСЬКА

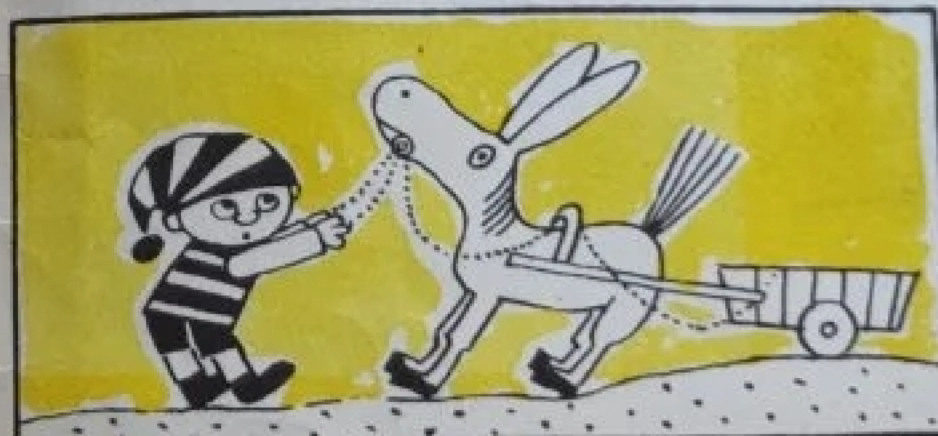
ПАРАСОЛЯ І ПАРАШУТ

Якось шовкова барвиста парасоля пішла на аеродром, де мав відбутись повітряний парад. Пішла вона, звісно, не сама, а із своєю господаркою, що весь час тримала її за ручку. Коли в небі з'явився літак, парасоля зааплодувала. А коли під літаком розпустився білий парашут, парасоля підскочила догори й голосно гукнула:
— Це мій онука! Це мій онука стрибнув! Гляньте, який він сміливий і як швидко росте!

Парасоля помахала білому парашутові дерев'яною ручкою, і він сказав парашутистові:
— Ота маленька парасоля, то моя бабуся. Треба нам добре приземлитися, щоб їй не було за нас соромно.

Переклали з польської Валерій ГУЖВА та Галина ДЕМЧЕНКО

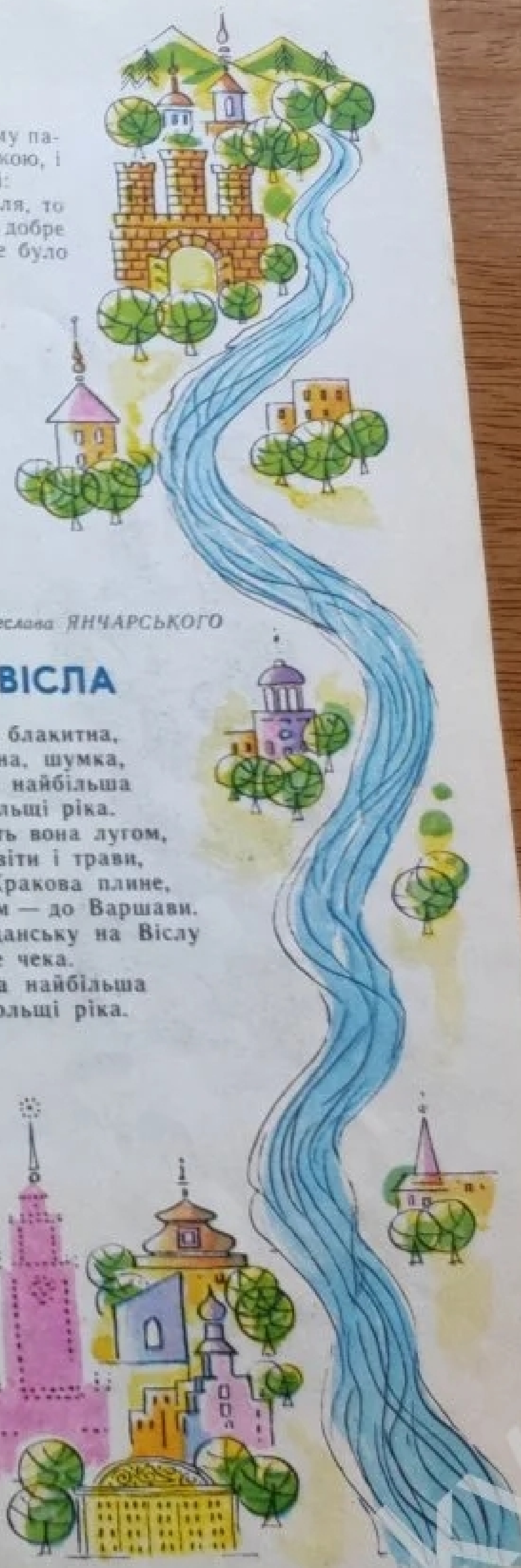
КМІТЛИВИЙ КАПЮШОН

Вірш Чеслава ЯНЧАРСЬКОГО

ВІСЛА

Вісла блакитна,
Чарівна, шумка,
Вісла найбільша
У Польщі ріка.
Біжить вона лугом,
Де квіти і трави,
До Кракова плине,
А там — до Варшави.
У Гданську на Віслу
Море чека.
Вісла найбільша
у Польщі ріка.

ЖАРТИ Й ВЕСЕЛИНКИ

В ГОСТЯХ У БДЖІЛКИ

Загадка Віктора ЛАЗОВА

ЖОВТЕ, ПЕЛЕХАТЕ

Рано, рано
У віконце
Зазира
До хати
На високій ніжці
Сонце,
Жовте, пелехате.
А у сонця
У того
Золотисті вії.
Тут посіяли його,
Тут воно й доспіє.

РОГАЧІ — СИЛАЧІ

Склади казочку про Маринчину ріпку

Вірш Вадима СКОМОРОВСЬКОГО

ДИРКАВКА

У коника-стрибунця
Є диркавка з гребінця.
Він травинкою охоче
По зубцях її диркоче:
— Др-р-р, др-р-р, др-р-р...

ГАВЧИКОВА ПРИГОДА

Малюнки Анатолія ВАСИЛЕНКА, Віктора КАВУНА та Едуарда КОЛЕСОВА